

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski (sprawozdawca)

w sprawie **E. F.**

oskarżonej z art. 212 § 2 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 czerwca 2014 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w K.

na postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 5 maja 2014 r., sygn. akt IV [...] Ka [...],

w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi

równorzędnemu,

na podstawie art. 37 kpk

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w X.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 maja 2014 r., sygn. akt IV [...] Ka [...] Sąd Okręgowy w K. zwrócił się do Sądu Najwyższego o rozważenie możliwości przekazania sprawy dotyczącej E. F., uniewinnionej przez Sąd Rejonowy w W. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 212 § 2 k.k., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu swojego wniosku Sąd ten podał między innymi, że obrońca oskarżonej w powyższej sprawie jest synem Przewodniczącego Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K., w którym to Wydziale

zatrudnieni są sędziowie powołani do rozpoznania apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w W., którego wiceprezesem, a zarazem Przewodniczącą Wydziału Karnego jest z kolei matka tego obrońcy. We wniosku o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu podniesiono również fakt szerokiego zainteresowania medialnego powyższą sprawą, z uwagi na pełnienie przez oskarżoną funkcji burmistrza W. oraz na zatrudnienie swojego obrońcy w kierowanym przez nią urzędzie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie stwierdzić należy, że ani fakt medialnego zainteresowania przedmiotową sprawą, ani też brak zaufania i obawa nieobiektywnego rozpoznania sprawy przez sędziów Sądu Okręgowego w K., nie jest przyczyną uwzględnienia niniejszego wniosku.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego panuje zgodność, że przepis art. 37 k.p.k., stanowiący odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), musi być wykładany restrykcyjnie (patrz m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. akt III KO 102/12, LEX nr 1231575, z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. akt II KO 5/14, LEX nr 1425049).

W realiach niniejszej sprawy istnieją jednak przesłanki nakazujące uznać, iż dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga przekazania niniejszej sprawy poza okręg sądu właściwego wedle przepisów ogólnych. W sprawie tej zaszła bowiem wyjątkowa sytuacja, w której rodzice reprezentanta procesowego jednej z przeciwnych stron są nie tylko zatrudnieni w obu sądach, powołanych do rozpoznania sprawy zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji, ale dodatkowo pełnią w nich funkcje przewodniczących wydziałów. Uznać zatem należało, że obawa stron, podnoszących powyższe kwestie, mogące - ich zdaniem - wpływać na bezstronne rozpoznanie sprawy, wydaje się być subiektywnie usprawiedliwiona, chociaż *de facto* nie znajduje pokrycia w obiektywnie istniejących przeszkodach do rzetelnego rozpoznania sprawy przez sędziów Sądu Okręgowego w K.. W tej szczególnej sytuacji należało dać jednak priorytet tym subiektywnym obawom, jako że budząca gorące emocje społeczne sprawa burmistrza W. może być bez uszczerbku dla wymiaru sprawiedliwości w sposób bezstronny i obiektywny

rozpatrzona w każdym innym sądzie, przez co wyeliminowane zostaną argumenty o jego rzekomym braku transparentności. Wyjątkowość instytucji określonej w art. 37 k.p.k. nie oznacza, iż na określone w tym przepisie pojęcie „dobra wymiaru sprawiedliwości” składają się wyłącznie okoliczności o charakterze zobiektywizowanym. W szczególnych wypadkach na treść tego pojęcia mogą mieć wpływ również okoliczności subiektywne, związane - między innymi - z odbiorem społecznym i stanowiskiem strony, opartym na wskazanych przez nią i istniejących w rzeczywistości przesłankach, które mogą powodować jej przekonanie o braku warunków do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania sprawy w sądzie właściwym wedle przepisów ogólnych. Na odbiór społeczny, jako element mogący wpływać na ocenę kryteriów do przekazania sprawy innemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k., zwracał już zresztą uwagę Sąd Najwyższy (por. postanowienie z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt V KO 92/13, LEX nr 1418908, postanowienie z dnia 12 lutego 2014 r., sygn. akt V KO 1/14, LEX nr1425166).

Na marginesie zaznaczyć należy, że niniejsza sprawa – z uwagi na okoliczności przedstawione powyżej – została przekazana innemu sądowi równorzędnemu w drodze szczególnego wyjątku, a decyzja ta nie oznacza, aby w innych sprawach z udziałem tego samego obrońcy zachodziły podobne podstawy do wyłączenia.

Z tego względu sprawę powyższą przekazano do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w X., który jest położony w niedalekiej odległości od Sądu Okręgowego w K..

[aw]